

ЩЕДРИЯТЪ СКЖПЕРНИКЪ

(Китайска приказка)

Единъ селянинъ докара за проданъ въ града една пълна кола круши. Дойде при него беденъ бонза (китайски свещеникъ) и помоли да му даде една круша. Селянинътъ отказа. Но бонзата не си отиваше, което тъй разгнѣви селяка, че той почна да ругае.

— Защо се сърдишъ? — каза му духовникътъ? — Въ тая кола има толкова много круши, а азъ искамъ само една.

Насъбраха се хора и укоряваха селяка, — защо не даде една круша и да се избави отъ бонзата. Но и това не помогна. Тогава единъ обуцаръ който работѣше предъ дюкяна си, стана, купи една круша и я подари на бонзата.

Този се поклони отъ благодарностъ и извика:

— Поканвамъ всички тука на круши отъ собствената ми градина. Хората като мене, които сж се отрекли отъ свѣта, не бива да бждатъ скжперници.

Обади се нѣкой:

— Щомъ имашъ свои круши, защо просишъ отъ други?

Бонзата отговори:

— Трѣбва ми първомъ за семе.

Каза това, изяде крушата и задържа една семка.

Съ мотиката, която носѣше на рамо, изкопа трапчинка, сложи тамъ семката и я зарови съ прѣстъ.

Поиска малко топла вода. Донесоха му отъ близката гостилница. Духовникътъ полѣ мѣстото съ тая вода и протегна ржце надъ него. Хората гледаха съ любопитство, какво ще стане по-нататъкъ, и се наредиха въ кръгъ, а бонзата стоеше насрѣдъ. Всички очи бѣха насочени къмъ разкопаното мѣсто.

